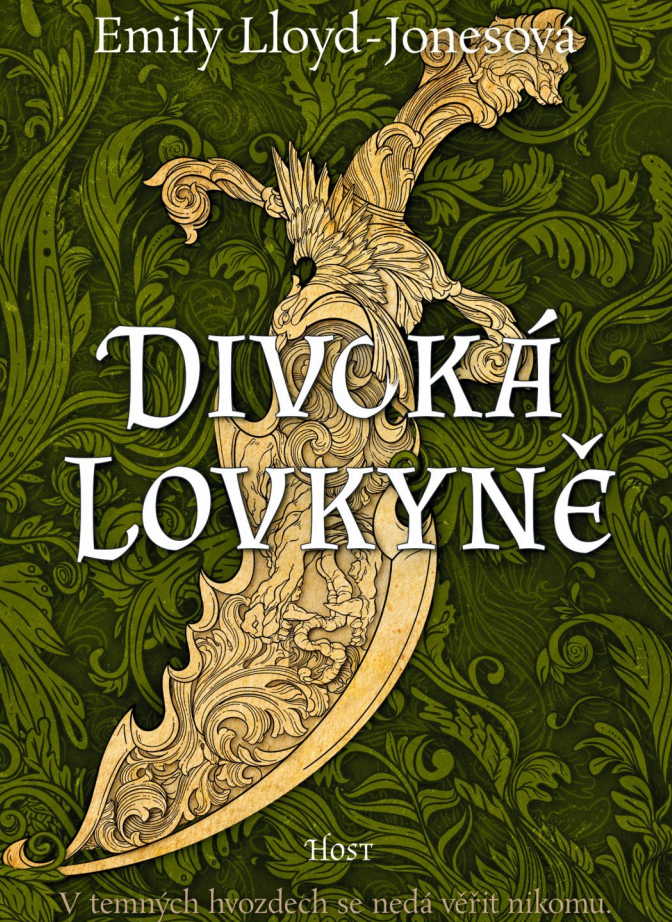


Emily Lloyd-Jonesová



# DIVČKÁ LOVKYNĚ

HOST

V temných hvozdech se nedá věřit nikomu.

Automatizovaná analýza textů nebo dat  
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU  
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

*The Wild Huntress*

Copyright © 2024 by Emily Lloyd-Jones

This edition published by arrangement with Little Brown Books  
for Young Readers, a division of Hachette Book Group, Inc., New  
York, USA.

All rights reserved

Cover art © 2024 by SPIDER.MONEY (Wansiya Visupakanjana)

Cover design by Jenny Kimura

Baroque pattern © Gorbash Varvana; ornaments © HiSunnySky;

texture © Krasovski Dmitri / Shutterstock.com

Cover copyright © 2024 by Hachette Book Group, Inc.

Interior design by Carla Weise

Map copyright © 2024 by Kathleen Jennings

Translation © Lucie Bregantová, 2026

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2026

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2981-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-2982-7 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2983-4 (MobiPocket)

*Mému úžasnému čtenářstvu.  
Nebojte, kocour to přežije.*





S

V

J

Z

Ynys Môn

Gwynedd

Annwyl'n

Powys

Bae Ceredigion  
(dive Cantre'r Gwaelod)

Seisyllwg

Rhwng Gwy  
A Hafren

Dyfed

Brycheiniog

Gwent

Morgannwg

Caerdyf

Ostrovy





*Šeptalo se, že jinolid krade děti, ovšem jednoho podzimního večera si místo toho přišli pro porodní bábu.*

*Byla to štíhlá žena se světlými vlasy a silnýma rukama. V důlku mezi klíčními kostmi jí spočíval železný amulet visící na kožené šňůrce — ochrana proti kouzlům. Takhle blízko Annwynu se na staré způsoby nezapomínalo. A právě proto žena při trojím zaklepání na dveře zaváhala. Večery jsou nebezpečné. Kouzlům se daří ve chvílích, kdy se svět proměňuje — když slunce stoupá či klesá, když se mění roční období a když jsou dny nejkratší či nejdelší.*

*„Ano?“ ozvala se porodní bába přes dveře. „Kdo je to?“*

*Odpověděl mužský hlas. „Prosím. Potřebuju porodní bábu.“*

*Soucít přemohl obezřetnost a žena uvolnila petlici.*

*Muž, který přede dveřmi stál, nebyl člověk. Zorničky měl úzké a hranaté jako koza a oblečení bylo utkané z dubového listí a lišejníku. Byl pohledný, ale působil*

znepokojivě, takže žena okamžitě ucouvla o krok zpět a rukou si sáhla po amuletu. Věděla, že jinolid existuje, avšak nikoho z nich ještě nepotkala. Málem tomu kouzelnému stvoření zabouchla dveře před nosem.

„Má paní,“ pronesl jinomuž. „Prosím. Moje žena rodí a já se bojím, že o ni i o dítě přijdu.“ Vypadal ztrápeně. „Zlato nemám, ale mohu přislíbit odpovídající protislužbu.“

Žena se napřímila. Tomu dobře rozuměla. Zašla zpět do domu a připravila si vše potřebné. Její vlastní dítě, šestiměsíční holčička, spala u ohně. Žena ji zavinula do šátku a přitiskla si ji k rameni. „Nemám, kdo by mi ji pohlídal,“ řekla.

Muž přikývl. „Zajistím vám oběma bezpečnou cestu.“

Porodní bába žila na kraji divočiny, kde zalesněné svahy Annwvynu vrhaly stíny na kraj lidí. Muž vedl ženu přes pole směrem k lesu. Pohyboval se se zneklidňující lehkostí, jako jelen, sledoval cestičky, kterých by si žena nikdy nevšimla. Tiskla si dítě k tělu a byla vděčná, že její dcera klidně spí. Možná by bylo bezpečnější zůstat doma, tam, kde železo a oheň drží divočinu zpátky. Byla však porodní bábou už příliš dlouho na to, aby nechala matku trpět o samotě.

Muž se přiblížil ke dvěma tisům. Jejich propletené větve tvořily klenutý průchod — živou bránu.

Brány Annwvynu.

Muž zaváhal a pohlédl na porodní bábu. „Až budeš v lese, nevyslovuj své jméno. Ani jméno své dcery. Někteří by si ho mohli zapamatovat a měli by nad vámi oběma moc.“

*Žena na vteřinu zaváhala. Sevřela dceru ještě pevněji a prošla bránou.*

*Na první pohled vše vypadalo obyčejně. Les byl potemnělý, drobní živočichové hledali cestičky v měsíčním světle, ve větvích houkaly sovy, nedaleko zurčel potůček. Když si však žena všimla ptáka, svítila mu křídla, jako by byla ze zlata.*

*„Tudy,“ pobídl ženu muž. Vedl ji po další neviditelné stezce, až narazili na malou chýši. Byla vklenutá do kořenů starého dubu a muž před ní udělal jakési gesto. Kořeny se poslušně rozpletly a odhalily dveře. Porodní bába vstoupila dovnitř.*

*Okamžitě ucítila krev. Uvnitř byly dvě jinoženy. Na podložce ležela žena ve vysokém stupni těhotenství, ztěžka dýchala a mechově zelené vlasy jí máčel pot. Vedle ní klečela další žena a tiskla těhotné k rameni obvaz. Látka byla prosáklá napůl sraženou krví.*

*„Sestru zasáhl lovec šípem,“ vysvětlila klečící žena. „To železo — kvůli němu začala předčasně rodit. A nikdo z nás ho nemůže z rány vyndat.“*

*Porodní bába přikývla. Tak proto jinomuž přivolal k porodu raději smrtelnici než jinoženu. Položila vlastní spící dítě na stůl a dala se do práce. Našla a vytáhla hrot šípu v ženině rameni, ale porod už postoupil natolik, že se nedal zastavit. Matka ztěžka lapala po dechu. Porodní bába se ze všech sil snažila zachránit matku i dítě.*

*Vítězství však bylo polovičaté.*

*Položila na stůl zakrvácené dítě. Očistila ho a zkontrolovala, zda dokáže samostatně dýchat. Chlapeček byl*

*droboučkový, s tmavě zelenýma očima a hrozivě ostrými špičáky. Chlapcův otec seděl vedle své nehybné ženy a držel ji za ruku. Sestra vyšla ven vykřičet svůj zármutek do náruče lesa. „Jak můžu pomoci?“ zeptala se porodní bába tiše.*

*Muž škytavě zanaříkal. „Máme tu olej,“ řekl bezduše. „V lahvičce na polici, ta s tím zeleným špuntem. Slouží k pomazání novorozeňat.“*

*Žena lahvičku našla. Uvnitř byla hustá hnědá tekutina a byla ostře cítit po bylinách. Prsty tekutinu nabrala a potřela jí novorozenci čelo. Chlapec na ni zamrkal, její dotek ho překvapil. Hlasitě zakvílel.*

*Ten zvuk vylekal ženinu dceru. Překvapeně fňukla. Porodní bába k dcerce hned přispěchala.*

*Prsty však měla stále zamazané podivným olejem.*

*Bezmyšlenkovitě se dotkla dceřina pravého oka a utřela jí slzy.*

*Její dcerka měla oči modré jako letní obloha — žena však najednou viděla, jak zorničku zalilo zlato. Stejně jako na křídlech těch podivných ptáků v lese. Zlato jako na listoví pozdního podzimu.*

*Zlato, které nebylo pro lidi jako porodní bába. Zlato znamenalo peníze nebo kouzla. Znamenalo moc.*

*Pak však zmizelo stejně rychle, jako se objevilo. Dítě začalo plakat hlasitěji, zkroutilo pusinku a baculatými prstíky si začalo třít pravé oko. Polekaná žena se pokusila zbytky podivného oleje setřít rukávem, ale bylo pozdě.*

*Jinomuž zalapal po dechu. Žena se ohlédla a začala se bát o sebe i o své dítě.*

„Já nechtěla,“ hlesla, ovšem muž ji přerušil.

„Poslouchej dobře,“ pronesl jinomuž. „Zachránilas život mého syna a já teď udělám to samé pro tvoji dceru. Nikomu o tom, co se stalo, nepovím, a neuděláš to ani ty. Obě musíte odejít.“

Porodní bába zvedla dceru do náruče a nechala se mužem zavést domů. Když prošly tisovou bránou, muž se jí poklonil. Natáhl se k dítěti a držel nad ním ruku. „Nejde o to vidět,“ zamumlal. „Ale vědět, kam se podívat.“

Ženě jeho slova nedávala valný smysl. Než se však stihla na cokoli zeptat, muž se vrátil do Annwvynu.

Porodní bába se celou cestu domů neodvážila ohlédnout. Zamkla dveře, zabarikádovala je židlí a pak položila spící dítě do kolébky.

Její dcera byla zasažena kouzlem. Žena věděla, co se s takovými lidmi stane — vezmou si je šlechtici či královská rodina a zavážou je k službě. To u své dcery nedopustí. Žena si z krku strhla amulet. Zašila ho do kousku látky a přiložila ho dceři na pravé oko. Pak jí ho přivázala k hlavě.

Přemýšlela, zda neopustit vesnici a neutéct tak daleko od Annwvynu, jak to jen půjde. Neměla na to však peníze. Místo toho se žena přestěhovala do domu za vsí, kde kolem sebe neměly tolik sousedů. Pomáhala rodit děti a sbírala byliny pro ulehčení těhotenství svých sousedek a celou tu dobu hlídala svoji dceru.

Dívka vyrůstala jako plevel. Bylo to tiché, pozorné, odhodlané stvoření. Matka jí kladla na srdce, aby přes oko vždy nosila pásku s všitým železem, a většina sousedů si

*myslela, že dívka přišla o oko při nehodě. Žena dceři neustále opakovala, že své oko musí před světem skrývat.*

*A dívka tak činila.*

*Dokud jí nebylo sedm let.*

*Byla zrovna u souseda na pastvině, protože jí nabídl peníze za to, když mu spočítá jehňata. Při počítání se jí za pásku zachytilo pár zpocených pramínků. Dívka se rozhlédla, aby se ujistila, že je sama, a pásku si sundala. Věděla, co se jí s okem stalo, matka jí o tom u ohně povídala, celý příběh jí pošeptala. Jenže dívka mu věřila jen napůl.*

*Zamrkala, aby oči zaostřila, a vychutnávala si paprsky ranního slunce na tváři.*

*A právě v tu chvíli si všimla, jak po vzdálené cestě kráčí muž. Kupci, poslové a pocestní nebyli nic neobvyklého. Ovšem tohohle muže si musela prohlédnout pozorněji. Něco mu běželo v patách.*

*Pes. Děsivý, s dlouhýma nohama a očima žhnoucíma jako uhlíky. Pronásledoval muže s dravčí lehkostí a dívce se srdce rozbušilo jako o závod.*

*Zavolala na pocestného a chtěla ho varovat. Ten se na ni však podíval, jako by si vymýšlela. „Žádnej pes tam není,“ zakřičel a přitáhl si plášť k tělu. „Vrať se za mámou, holka.“*

*„Vždyť je přímo tady!“ zavolala a ukázala na něj. Pes byl vychrtlý, samá kost a kůže a zdál se hladový, ale muž jako by ho neviděl.*

*Dívka se zamračila. Zakryla si oko páskou s železem — a pes najednou zmizel. Když sklonila ruku dolů, opět se objevil.*

*Pocestný dívku rukou odehnal. Pes ho tiše a neviděn následoval. Když procházel kolem děvčete, svět nepřírozeně*

ztichl. Dívka se otrásla a utekla domů, nezastavila, dokud za sebou bezpečně nezamkla dveře, pásku s všitým železem pevně na oku.

Druhého dne muže našli vesničané ležet mrtvého na cestě. Znetvořilo ho nějaké zvíře, ale šeptalo se, že kolem těla nebyly žádné stopy.

V následujících týdnech si dívka začala krást chvilky, kdy se na svět dívala oběma očima. Právě díky tomu spatřila laskavého bwbacha, který žil u sousedky doma a pomáhal chránit obilí před myšmi a krysami. Uviděla aderyn y corph, jak letí oblohou a vrhá na pole dlouhý stín. Viděla, jak za některých nocí jinozemě tlumeně září.

A pak to pochopila.

Její levé oko vidí svět stejně jako smrtelníci, její pravé oko vidí svět kouzel.

Během pozdní letní sklizně šly porodní bába s dcerou do vsi na trh. Prohlížely si místní zboží — pletené košíky, železné amulety, sušená semena. Jeden muž tam hrál na crwth, žena zpívala a okolo nich tančily děti. Dívce se z vůně medových koláčků a sladkých nápojů sbíhaly sliny. Tančila s ostatními dětmi, až jí po zádech stékal pot. Páska ji škrábala, tak si ji na chvílku vytáhla a promnula si koutek oka.

Upoutal ji jakýsi rychlý pohyb.

A pak uviděla jinolid.

Byli tři, všechno děti. Míhaly se davem sem a tam jako střevle v potůčku. Vytahovaly lidem z kapes drobné cennosti, rozvazovaly jim pláště, házely kamínky do bot. Jinolidské děti prováděly rošťárny a viděla je jen ona dívka.

Zkusila si jich nevšímat, opravdu ano.

Jenže když se jedno z jinodětí pokusilo strčit jí ruku do kapsy, popadla ho za zápěstí. Měla jen pár mincí a rozhodně se nehodlala nechat okrást.

To byla nebezpečná chyba.

Jinochlapec se na ni podíval. Měl oči jako kočka a vlasy rudé jako zaschlá krev. „Jak jsi...“ začal, ale pak se odmlčel. Natáhl ruku, odhrnul dívce plavé vlasy z čela a odhalil tak její pravé oko.

„Hele!“ zavolal a ostatní jinoděti se k němu seběhly. Než si toho stihl kdokoli všimnout, odtáhly dívku do postranní uličky.

„Má oko, jako by patřila mezi nás,“ podotklo jedno z jinodětí, dívka s květy ve vlasech a hlasem jako bublající potůček. „Tys ukradla nějaké kouzlo, lidská dívko?“

Druhý jinochlapec ji zpovzdálí pozoroval. Měl tmavě zelené oči a chraplavý hlas. „Vypadá jako bílá vrána.“

„Měli bychom jí ho vyříznout,“ navrhl první chlapec. Zvedl nůž vyrobený z afančího tesáku — dlouhý a na jedné straně strašidelně rozeklaný.

Dívku zalila ledová hrůza. Byla bezmocná, jinoděti byly v přesile a uvěznily ji, nikdo nebyl dost blízko, aby jí mohl pomoci. Takový strach pocítila poprvé v životě.

Strach se vyostřil v hněv a ten vykrytalizoval v útok.

Dívka chlapci odmrštila ruku pryč. V dlani svírala pásku s vsítým železem. Železo chlapce popálilo, ten zavrával a bolestně zavrčel. Dýka z afančího tesáku spadla na zem. Dívka ji popadla, neobratně, avšak odhodlaně, a ustoupila od jinodětí dál.

„Jen si zkuste mi to oko vzít,“ vyzvala je a vycenila zuby. Jinoděti zasyčely, jenže dívka měla v jedné ruce železo a v druhé dýku. Daly se na ústup.

Jedno z nich se ještě ohlédlo — chlapec s tmavě zelenýma očima. „Jak se jmenuješ?“ zavolal.

Dívka věděla, co se o Annwvynu proslýchá. Slyšela o lidech, kteří se ztratili v lese, o věštbách, o kouzelnících. A dobře věděla, že své jméno jinolidu nesmí prozradit. Vzpomněla si, jak ji jinoděti nazvaly.

„Jsem bílá vrána zlodějka,“ odpověděla suše. „Jestli mi máte nějak říkat, řikejte mi takhle.“

Chlapec se zazubil. „Tak prosím, Branwen.“

Ozvalo se volání porodní báby, která vybíhala zpoza rohu. Spatřila, jak její dcera míří nožem do prázdna, a zamračila se. Spěšně popadla dceru za ruku a odvedla ji. Dívka se ohlédla přes rameno a viděla, jak ji jinoděti svýma nelidskýma očima pozorují.

Ty na ni nezapomenou.

A ona nezapomene na ně.

S nožem spala celý týden a pak se vydala za jedním sousedem. Byl to starší muž s bolavými klouby a bručivým hlasem. Sloužil však mnoho let v cantrefských armádách a zrak měl stále ostrý.

Dívka mu donesla čerstvá vejce, aby ho dobře naladila. Pak vytáhla dýku a položila mu ji na jídelní stůl. „Můžeš mě s tím naučit?“ poprosila ho.

Soused dýku zvedl a zkušeným okem si ji prohlédl. „To je na dítě docela velká zbraň.“

„Je mi sedm,“ odsekla dívka tvrdohlavě.

*Muž se zasmál. „Proč se s ní chceš naučit?“*

*Dívka pomyslela na vyhublého psa. Na jinoptáka v oblacích. A na to, jak ji popadly cizí ruce, odvěkly ji a přesně tímhle nožem jí vyhrožovaly.*

*„V horách žijí netvoři,“ řekla. „A někteří tam nezůstávají.“*

*Muž přikývl. „Aha. Tak proto jsi přišla za mnou? Bojíš se příšer?“*

*Dívka zavrtěla hlavou.*

*Síla netvorů je v tom, že se dovedou pohybovat neviděni. Jejich kouzla je chrání před očima i ušima, takže vždy zaútočí jako první.*

*Jenže tato dívka ovládala vlastní kouzla. Odvázala si pásku s všitým železem a nechala ji dopadnout na stůl. Svět se zaostřil. Afančí dýka byla začarovaná, leskla se zlověstným třpytem, který prosekne cokoli. Dívka pevně sevřela jílec.*

*„Příšery se budou bát mě.“*

◆ LOVKYNĚ ◆





# KAPITOLA

## • 1 •

Netvoři vůbec nerespektují čas k jídlu.

Branwen se krčila za trnitým křovím. Světlo pozdního podzimu vrhalo na les rudé a zlaté stíny. Ze šťavnaté vůně sluncem prohřátých ostružin se jí žaludek sevřel hlady.

Trvalo to hodiny. Možná by tenhle lov měla vzdát a vrátit se ráno. Zrovna se natahovala pro lucernu, když to zaslechla.

Zašustění listí. Dusot kroků na vlhké půdě.

Branwen polkla, najednou jí vyschlo v ústech. Sáhla si na nůž připevněný k opasku. Luk nechala doma, kvůli hustému podrostu a stromům blízko u sebe bude tentokrát muset lovit nablízko.

Za zatáčkou se na cestě objevila žena. V rudohnědých vlasech se jí zalesklo slunce. Nesla košík plný bochníků chleba, jablek a sýrů.

Nebo to tak alespoň vypadalo.

V kraji nesmrtelných jedna nemůže věřit lidským smyslům.

Branwen zvedla ruce a prsty nahmatala pásku s vším železem, kterou nosila přes pravé oko. Tiše si ji stáhla.

A pak se svět proměnil.

Les se třpytil neviděnou silou. Branwen několikrát zamrkala a čekala, až se její oko přizpůsobí. Pak se podívala na ženu. Napůl očekávala někoho z jinolidu — vlasy protkané révou, nelidské oči nebo příliš ostré zuby. Slýchala o tom, že někdy jinolidé navštívili vesnici v převleku za smrtelníky.

Jenže na ženě se nic nezměnilo. Vlasy měla stále rudohnědé, tváře zčervenalé námahou z nesení celodenního nákupu.

Byla to lidská žena.

Branwen vydechla a dosedla na paty. Počká ještě hodinu a pak se vrátí domů. V annwvynských lesích — ani na jejich okraji — není radno zůstat po setmění. Natáhla si pásku zpátky přes oko. Když používala pravé oko příliš dlouho, začalo jí bolestivě tepat v hlavě a světlo a zvuky to jen zhoršovaly. Bylo záhodno, aby své schopnosti využívala střídmě.

Pocestná šla dál. Vždycky se našel někdo ochotný riskovat cestou po okraji Annwvynu. Většinou se nic nestalo. Čas od času se někdo vynořil s krvavými zraněními nebo kouzelnými cetkami. A někteří prostě zmizeli.

Jednomu šlechtici, barwnu Iforovi, se před pár týdny ztratil syn, když se dostal příliš blízko Annwvynu. Právě

pátrání po něm dovedlo Branwen do tohoto křoví a k téhle úplně obyčejně vypadající pocestné.

Žena zakopla o kořen na cestě a zamručela si cosi pod vousy. Na čele se jí perlil pot, zastavila se a odložila košík, aby si čelo mohla otřít. Poklekla u potůčku, udělala z dlaně misku a natáhla se, aby se napila vody. Sluneční světlo vesele tančilo po hladině. Voda vypadala tak čirá a svěží, že si Branwen suchým jazykem přejela přes rty. Snadno si představila, jak sladce by voda chutnala, jak by jí osvěžila zašpiněné prsty. Pocestná vypila několik doušků.

A pak se z vody vynořila ruka a popadla ji.

Žena zavřeštěla. Zmítala sebou jako zvíře chycené do pasti, ale stisk byl pevný. Ruka ji začala stahovat do vody. Žena se sápala po kořenech, kapradí, po čemkoli, čeho by se mohla chytit. Byl to však marný zápas a pomalu mizela pod hladinou.

Branwen vyskočila. V nohách jí po dlouhém sezení mravenčilo a při útěku z křoví klopýtla.

Proti kouzlům existuje několik různých amuletů. Nejčastější je železo, ale rozsévat ho po Annwvynu by bylo jako vkročit do králevicovy trůnní síně s pohárem jedu. Přinejlepším by to byla urážka a přinejhorším vyhlášení války.

Branwen strčila ruku do kapsy a vytáhla hrst sušeného hlodáše. Nebyl tak účinný jako železo, ovšem časem se rozloží a nezanechá stopu. Hodila lístky do vody, kde se vesele vznášely na hladině. Jeden z nich se dotkl ruky vykukující nad hladinou a ta bolestí ucukla.

Ruka se zanořila pod hladinu a pocestná se rychle po čtyřech vydrápala na břeh. Když uviděla Branwen, polekaně vykřikla.

„Utíkej!“ zavrčela Branwen.

Pocestná nepotřebovala pobízet dvakrát. Košík nechala ležet na zemi a utíkala po cestičce pryč. Branwen naslouchala dusání jejích kroků, trhanému dechu, posledním ozvěnám přítomnosti jiného smrtelníka. A pak zůstala sama s vodní stvůrou. Ten potůček byl tak mělký, že by se v něm nemělo schovat cokoli většího než ryba nebo žába. Neviděné stvoření se muselo krýt nějakým klamem.

Pod stromy Annwvynu se nedalo věřit ničemu jinému než jménům a slibům.

Žena, která z potůčku vylezla, měla vlasy černé jako obsidián, pokožku bledou jako sluncem vyšisované naplavené dřevo a oplývala krásou viděnou většinou jen na obrazech. Oděna byla v bílé šaty nasáklé potoční vodou. Vypadala jako panna utkaná z kouzel a příběhů, která jen čeká, až ji odsud vysvobodí nějaký hrdina.

Branwen se několikrát zhluboka nadechla a při každém výdechu vyfoukla z plic všechn vzduch — tak se připravovala na potopení do rozčeřených vod. Pak si z opasku sundala malou čturu a lokla si z ní. Alkohol ji pátil v koutcích rozpraskaných rtů a musela potlačit nutkání ho polknout.

Ženiny koutky se zvedly v něžném úsměvu. Otevřela ústa a začala zpívat. Její zpěv byl stejně překrásný jako ona sama — čistý a dokonalý. Pomalý a něžný. Melodie, která dokáže děti ukolébat k spánku.

Branwen si zaryla nehty do dlaní. Ona kouzly nevládne. Má něco mnohem nebezpečnějšího — znalosti.

Odtrhla si z pravého oka pásku. A spatřila dívku bez kouzelného přestrojení.

Stvoření bylo vyhublé. Břicho měla prázdné — ne jako vyhladovělý člověk, ale prostě tam chybělo maso. Trup měla samé žebro a cary látky.

Cyhyraeth. Panna z kapradí, kostí a naplaveného dřeva. Proslýchalo se, že svým kvílením věští smrt.

Byla jako z noční můry. Přesto však, když Branwen spatřila její pravou podobu, zněla její píseň ještě nádherněji.

Stvoření se k ní na svých bosých, kostlivých nohách přiblížilo. Branwen viděla, jak se mu v hrudi cosi třpytí. Záblesk stříbra — ale ne, stříbra ne.

Železa.

Dívce hrud' protnul šíp s železným hrotem a zasekl se tam.

Branwen v žaludku ucítla chladnou tíhu strachu. Instinktivně polkla a do hrdla jí steklo pár kapek kořalky.

Železo působilo na Jinokraj a všechny jeho obyvatele jako jed. Hasilo kouzla jako hlína dusí plameny. Dokázalo nestvůry dohnat k šílenství. Říkalo se tomu železomor.

A tahle smrtící panna měla v hrudi zabodnutý hrot šípu.

„Miláčku,“ zašeptala cyhyraeth. Znělo to něžně až k pláči. V její písni zněla všechna bolest ztracené lásky a zvadlých květin.

„Jak se jmenuješ, miláčku?“ zeptala se cyhyraeth. Hlas měla konejšivý jako dotek chladných prstů na horečnatém čele. Nutil Branwen odpovědět, dát té stvůře moc, díky níž ji pak zničí.

Branwen ucítila na krku chladný dotek. Napůl kostlivé a napůl větvičkovité prsty ji pohladily s takovou něhou, že jí celým tělem projel záchvěv blaženosti.

„Řekni mi své jméno,“ broukala cyhyraeth. Pevně Branwen držela, svírala mladé lovkyni krk.

Prozradit jí to by bylo tak snadné. Zašeptat slovo, které si Branwen zakázala vyslovovat. To jméno se Branwen pokusila pohřbít, zapomenout na něj stejně jako na problémy, které přinášelo.

Cyhyraeth stála strašně blízko a voněla po oceánu a mlžných nocích. Bylo to omamná vůně, lákavá jako teplá lázeň.

Otevřela ústa —

Cyhyraethina píseň se vyostřila, zesílila, zněla hladově.

— a Branwen vyplivla kořalku stvůře přímo do tváře.

Cyhyraeth ucukla, čelisti rozevřené v tichém výkřiku.

Branwen sáhla levou rukou po lucerně, máchlá jí vzhůru a uhodila cyhyraeth z boku do čelisti. A právě proto Branwen nikdy neumlčovala svůj jazyk sousty chleba nebo železem.

Alkohol hoří.

Ve chvíli, kdy plameny zasáhly místo potřísněné kořalkou, stvůra vzplála. Oheň přeskočil do chomáčů jejích pavučinových vlasů a na cáry oděvu visící z kostlivého těla.

Z písně se stal jekot. Rukou vystřelila Branwen po břichu. Dlouhé nehty měla zubaté jako oštípané ulity. Branwen uskočila, ale nehty jí protrhly volnou látku haleny. Rozervalo se a pár nití se vzneslo do vzduchu.

Cyhyraeth znovu zaječela a využila svoji výhodu. Branwen klopýtla. Stála na vlhké, nerovné zemi a stvůra byla hbitá jako ryba ve vodě. Oheň v jejích vlasech skomíral.

Branwen potlačila záchvěv strachu, přikrčila se, odkulila a sáhla do kapsy. Když vstala, hodila cyhyraeth do tváře další hrst hlodáše.

Stvůra však byla příliš rychlá. Před letícím listím se přikrčila a vycenila zuby. Místo nich však měla ostré říční kamínky a v očích jí žhnulo strašlivé světlo. Než stihla Branwen máchnout dýkou, stvůra ji opět popadla za krk. Branwen najednou bolestivě padla na zem a ucítila, že má vyražený dech. Do zad ji tlačily oblázky. Ruku měla zaklíněnou pod sebou, dýka se zaryla do země. Branwen sebou neodvážila zmítat, protože měla čepel přímo pod zády.

Cyhyraeth zasyčela, útlé prsty stále kolem Branwenina hrdla. „Kdo jsi? Smrtnice s tesákem v ruce a ohněm v ústech?“ I ta tichá slova zněla jako píseň. „Železokrevní by měli vědět, že v našem kraji, v našich vodách, nemají co dělat.“

„Železo máš v sobě i ty,“ vydechla Branwen. Pohledem sjela k šípu zarytému v její hrudi.

„Železo, železo, železo,“ zpívala cyhyraeth. „Pálí nás v kostech, zpívá nám v žilách. Víš, dřív jsme se ho báli, ale teď je v potocích, v dešti, ve stromech. Nikdy mu

neunikneme — a tak utopíme ty, kteří ho vyrobili. Do lesa vnikl mladík, hledal pověsti a slávu, ale přinesl jen železo.“

Barwnův syn. Ten šíp musel vystřelit on.

„Dovol mi, ať ti ho vyndám,“ zachrčela Branwen. Jednou rukou držela cyhyraeth kolem pasu a druhou měla zkroucenou pod sebou. Srdce jí bušilo až ve spáncích, jak jí cyhyraeth tiskla hrdlo. Pokaždé když mrkla, podoba stvůry se proměnila. Nejdřív ji viděla svým smrtelným okem — krásnou a chladnou jako hvězdná noc — a pak na stvůru zaostřilo pravé oko — kosti a šlachy, voda a temnota. „Od železa tě osvobodím, pokud mi řekneš, kde najdu toho, kdo tě střelil.“

„Vyndáš?“ Cyhyraeth ji stiskla ještě silněji a Branwen měla co dělat, aby se jí nezmocnila panika z udušení. „Nabízíš milost s nožem v ruce.“

„Ty — jsi — stvůra,“ ucedila Branwen z posledních sil.

Cyhyraeth se k ní naklonila ještě blíž. „Chceš slyšet tajemství, smrtelnice?“ Hlas se jí zklidnil, ztratil ostří hněvu. Zničehonic zněla strašlivě příčetně. „Možná jsem stvůra, ale to nejnebezpečnější stvoření v lese jsi ty.“

Branwen ochabla.

Cyhyraeth uvolnila stisk, spokojená, že ze smrtelnice vymáčkla život. Jakmile povolila kostlivé prsty, Branwen se vzepjala jako vylekaný kůň. Přetočila se, vytáhla zkroucenou ruku a máchla dýkou z afančího zubu vzhůru. Rozpárala stvůru od pánve až ke klíčním kostem, drtila žebra a mokré dřevo.

Cyhyraeth zavřeštěla. Odtáhla se, schoulila se do klubíčka, ale škoda už byla napáchána.